

lico hæc deriuat in Cleonem cuius erat præcipua A
auctoritas, quem tamen inanium & dementē hic
ostendit. Διὰ τὴν αὐτὴν, ut arbitror τὸ μέγα κρι-

Ἀναστρέφεις ἐπὶ τὴν πόλιν. ἄδ' ἔρχεται ῥόπαϊς.
Τί δ' ὅταν Θεωρος περὶ ποδῶν κατακείμενός
Ἀδει, Κλέωνος λαβόμενός τῆς δεξιάς.
Ἀδμήτου λόγον ὡς τῶν μεθῶν, ὅν ἀγαθοῖς
φίλοι.

Τούτῳ τῇ λέξει σκολιόν. Φι. ἀδικός ἐγώ
Οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν.
Οὐδ' ἀμοστέρις γίγνεσθαι φίλον.
Βδ. Μετὰ τοῦτον Αἰχίνης ὁ Σέλλου δέξεται
Ἀνὴρ ὄφρος καὶ μουσικός. καὶ τ' ἀσεται
Χρήματα καὶ βίαν
Κλειταγόρα τε καὶ
Μοῖ μὲν Θεσσαλῶν.

Σχόλια. Αναστρέφεις.] ἀναστρέφεις τὰ χιῶς ἢ πο-
λιν. ἢ τις πρὸς τὴν ῥίπται. ἐκ τῆς Ἀλκίμας δὲ παρὰ ἑ
εἰς Κλέωνα ὡς μακρὸν μενον.

CHRIST. Αναστρέφεις ἐπὶ.] Videtur Scholia-
stes legisse ἄλλα, aut potius apud Alcaum sic legi.
Euertes inquit, statū cjuitatis, quæ vergit ad exi-
tium satis, hoc enim est ἀδ' ἔρχεται ῥόπαϊς. Cicero
in Epistolis ad familiares sic videtur dixisse, Res
inclinari cœpit. Sic ille apud Sudam historicus, ὁ
ἤ νομίζετο δὴ ῥόπαις κείδαι πῶ τῆς πατριδος ἠγεμο-
νίαν. &c.

Σχόλια. Ἀδμήτου λόγον.] καὶ τὸ ἀρχὴ σκολίου.
ἔξῃς δὲ ἐστὶ τῆς δειλῶν ἀπέχε ποιῶν. ὅτι δειλῶν ὀλίγα
χάρις. καὶ ἐν Πελαργοῖς. ὁ μὲν ἢ δὲ Ἀδμήτου λόγον πρὸς
μυρρίνῳ. ὁ δὲ αὐτὸν ἠνάστασεν Ἀρμόδιος μέλος. Ἀρμόδιος
ἢ ἐν τοῖς κωμικοῖς ἀνδράσι. καὶ τὸν Ἀδμήτου ἀνάγει γε-
φύλω παρὰ θεοῖς Κρατίνος ἐκ χειρῶν Κλειταγόρας ἀδην.
ὅταν Ἀδμήτου μέλος αὐτῆ. Ἀπολλώνιος ἢ ὁ Χαίρειος ὡς
Ἀρτεμίδωρος φησι, περὶ μὲν τῆς Κλειταγόρας τῆς ποιησί-
ας ὅτι ὡς ἀνδρῶν ὑμνοῦ ἀναγέγραφε Κλειταγόραν. αὐτὸς
δὲ φησι Φαιρόδημον λέγειν, ὅτι Φυγάς ἐκ φέρων Ἀδμη-
τος, ἢ λθε πρὸς Θεσπείαν, τὸν Ἀλκίμας καὶ Ἰππάρχου νεώ-
τατον πᾶσι δα κατωκίδη παρ' αὐτῶ ἐν τῇ αὐτῇ γῶρᾳ εἰς
ἐν τὸ σκολιον. τινὲς δὲ φασιν ὡς Ἀλκίμας ὡς ὑπεραποθα-
νήσκει Ἀδμήτου ἢ ἀνδρὸς αὐτῆς σκολία καὶ πενθήριον πρὸς
αὐτὸν ἦδοντο μέλη, μέχρις ἀν' ἠ κόρη ἀνέπεμψεν Ἀλκί-
μας, ὡς δὲ Εὐριπίδης ἀδ' ἠ μαχεσάμενος Ἡρακλῆς. Δι-
κίμαρχος ἢ ἐν τῷ παρὰ μωσικῶν ἀγάνων ὅτι τρία γῶν ἠδ' ἠ
ἠδ' ἠδ' ἠ. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἕνα ἔξῃς, τὸ δ'
ὑπὸ τῆ σπιειώτατον ὡς ἔτυχε τῇ ἑξῆς, ὁ δὲ παλιῶν δὲ
ἢ ἑξῆς σκολιόν, ὡς δὲ Ἀεισέζενος καὶ Φύλλιος ὁ μωσικός
ὅτι ἐν τοῖς γάμοις παρ' ἑμῶν πολλὰς κλίνας
τιθέντες, παρ' ἑμῶν ἔξῃς μυρρίνας ἔχοντες ἦδον Ἰνώμας
ἑρωτικά σῦτονα. ἢ ἢ παρὶς σκολία ἐχθῆτο δὲ
θέστιν τὸ κλινῶν. οἱ δὲ φασιν ὡς ἔθος ἠδ' ἠ τὸν μὲν δωάμε-
νον ἐν τοῖς συμποσίοις αἴει, δ' ἄφνης κλιῶνα ἢ μωρίνης
λαβὼν τὸ πρὸς τῶν ἀδ' ἠ. ἐννοιο δὲ φασιν ὡς αἴ τ' ἐναντίου
ποροσπορεύθη σκολία τὰ παροιμία μέλη. ἀπλᾶ γ' αὐ-
τὰ ἐχθῆτο ἢ ἢ ἢ κολαῶς παρ' ἑμῶν πότον ἀδόμενα. ἐκ εὐ δὲ
τὸ το. τὰ γ' ἢ δ' ὄσφρημα ἐπὶ τὸ εὐσφομότερον μεταδ' αμβά-
νε. ὁ μὲν τὰ μπαλιν. ἀλλ' ὅτι ἐκ τῶν τοῦ ἔξῃς ἢ ἠδ' ἠ
τοῖς συμποσίοις ἐδίδετο, ἀλλ' ἐναλλάξ, δὲ τ' σκολιὰν
τῆς ἠδ' ἠ παρὰ τὴν σκολία ἐλέγετο.

CH. Ἀδμήτου λόγον.] Etiam Alceo tribuitur hoc
Scolij principium quod ab aliis Gramaticis etiā me-
moratur cū secūdo versu simili. i. Choriabico qui
sic habet τῶ δ' φλῶν δ' ἀπέχε, γγνός ὅτι δ' φλῶν ὀλίγα

τοῖς, ex vulgi opinione, proinde ut in Actis Apосто-
lorum Simo Magos dicebatur ἢ δωάμις τῆ θεοῦ
ἢ μεγαλή. Sunt autem hi duo versus Dactylici.

Neque tu urbem quate, vergit ad exitium satis.
Quid enim? Theorus leuis ante pedes iacens
Cantat Cleonis dexteram affectans manum.
Admeti historiam doctus amice, inde bonos
amies,

B Illi hæc recense Scolia. P H. canam ego quidem
Sed non ut aduler illi.
Ambobus amicus nunquam siem.
BD. Excipiet inde canticum Selli Æschines
Vir eruditus musici que, mox canes
Vim stabiliem atque opes
Clitagoia & mihi
Non sine Theffalis.

C χάρεις, Metrū par illi Horatiano, Mæcenas atavis,
&c. Hinc autē patet Scolia olim cātata in laudem
fortiū & nobilitū virorū, & sæpe fuisse bona dicta
& sentētias frugi. Sunt autē qui illud scoliō Ἀδμη-
του tribuant Praxilla, cuius sunt alia sequentia (si
Scholiastæ credimus) Nā scripsit illa etiā ἄσμα
παροιμία. Alij illa superiora volūt esse Sapphus, Ta
mē sæpius ex Simonide & Stesichoro eiusmodi cā-
tilenæ sumebātur. Plutarchus in opusculo de Mu-
fica Terpādru facit scolorū inuētorē. Idē in Sym-
posiacis li. i. Scolorū etymō inter alia nō rectum
memorat, nēpe quia cani solerēt ab hominibus iā
ebrietate tortuosis, myrtū tenentibus quæ ἀλκος
dicta vel ἀλκος potius, nā malē hactenus interpre-
tes (Amyotū nostratē excipio) legerunt vel ἀδ' ἠ-
ρον vel ἀδ' ἠρον. Est autē ἀλκος ram' laureus qui etiā
ἀλκος potuit dici παρ' ἑμῶν τὸ ἀλκος quod est canere &
ἔχει tenere, quia à canēte ramus tenebatur, vel ex
lauro vel ex myrto, Æschylea canebātur cū myr-
to, Homerica cū lauro. Cæterū Admeti ille ser-
mo respicere videtur Alcestin quæ pro viro suo
nō reculauit mori, atq; idē scolia & luctuosa Ca-
ricaque mele canebātur, quæ ipsā Proserpinā ade-
gerūt ad reddēdū auris vitalibus Alcestida. Quānis
Euripides ab Hercule factū hoc scripserit qui cū
Parcis & morte luctatus sit & victor abierit. Alij
cēsent exulē Admetū à Pheris vrbe paterna (ma-
lē apud Gramaticos habes ἐκ φέρων legendū enim
ἐκ φερῶν) venisse ad Theseū iuniorē filiū Alcesti-
dis & Hippasi, & in ipsius regione habitātē, sermo
nē cū in quē scolion factū est habuisse. Sed secun-
dus versus quē recitauimus videtur potius osten-
dere Hercule ἀνδρα ἀλκῶν & strenuū & procul ab
ignauia vel δ' φλῶν remotū. Quæ cū recēset hic Co-
micus, Theorum ῥιψώσι δα infestatatur & cum
Cleone sugillat.

D

E

Σχόλια. Τέτω τῇ λέξει σκολιόν.] κολακικὸν τὸ
σκολιόν, ἐν τοῖς Πραξιλλῆς ἢ φέρεται παροιμίαις.

CH. Ἀδικός ἐγώ.] Fortassis melius ὠδμῶς ἐγώ, ut
subaudias λέξω, Nā diximus supra ὠδῶν vocari po-
culū quod cantus gratia circūferebatur in conui-
uiis. Quā lectionē si recipis versus erit iābicus Tri-
meter. Sed & versus sequēs si legis ἢ ἢ ἢ ἀλωπεκί-
ζην Dimeter erit Catalecticis similis multis Ana-
creonticis. Est autem ἀλωπεκίζειν decipere & adu-
lari, quæ voce mores notat Theori.